

РЕШЕНИЕ

№ 6957

гр. София, 24.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8134** по описа за **2021** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН. Образувано
е по касационна жалба от [фирма], [населено място], [улица], № 137, ет. 1, офис 1, представлявано от управителя Й. Р. В., срещу Решение № 20118956/ 18.08.2021 г., постановено по НАХД № 14640/2020 г., по описа на Софийския районен съд /СРС/, НО, 12-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 22-006144/25.09.2019 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С.. С постановлението, на основание чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/ на касатора е наложена имуществена санкция, в размер на 1 500 лв., за това, че не е изпълнил даденото под № 22 от Протокол изх. № ПР 1910363/10.05.2019 г. за извършена проверка с предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 и т. 12 КТ, а именно – като работодател да изплати на изброени поименно работници уговореното трудово възнаграждение за извършена от тях работа, за м. 09.2018 г., съгласно чл. 128, ал. 2 КТ.

В касационната жалба се твърди, че решението на СРС е неправилно и незаконосъобразно, постановено в противоречие с материалния закон и при неправилно установена фактическа обстановка. Поддържа, че не е извършено посоченото нарушение, както и че районния съд не е обсъдил всички представени доказателства. Излага доводи, че съдът не е изяснил фактическата обстановка, тъй като между касатора и едно от лицата, на които е следвало да се изплати

възнаграждение по предписанието - конкретно Й. П., е наличен трудов спор пред съда, а именно гр. д. № 38743/2019 г., опис на СРС, като това било от значение за изпълнението на предписанието. Иска отмяната на обжалвания съдебен акт и постановяване на друг по съществото на спора, с което да бъде отменено издаденото Наказателно постановление. В

съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, не се представлява.

Ответникът - Дирекция „Инспекция по труда“ - С., редовно призован, чрез процесуален представител оспорва жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прокурорът от СГП

изразява становище че касационната жалба не следва да бъде уважена и решението на СРС да бъде потвърдено.

Административен Съд С. - град, XXI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал. 1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

За да постанови решението си, въззивният съд е приел за установено от фактическа страна следното: при извършена последваща проверка по спазване на трудовото законодателство, от 21.06.2019 г. до 10.07.2019 г., проверяващите установили, че дружеството - касатор, в качеството си на работодател, не е изпълнило даденото му задължително предписание под № 22, от връчения на пълномощник на дружеството Протокол за извършена проверка с изх. № ПР1910363/10.05.2019 г., на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 и т. 12 КТ, а именно: да изплати уговореното трудово възнаграждение на Й. И. П. - А. и Ц. Н. Д. за извършената от тях работа през месец септември 2018 г. Сроктът за изпълнение

на предписанието е изтекъл на 07.06.2019 г., съответно нарушението е било извършено на 08.06.2019 г. На 10.07.2019 г. контролиращите органи извършили последваща проверка, в хода на която се установило, че работодателят, в срок до 07.06.2019г. и до датата на проверката не е изплатил трудовите възнаграждения на посочените в предписанието под № 22 лица. Констатациите на инспекторите били обективирани в протокол за извършена проверка изх. № ПР1922392/10.07.2019 г.

Предвид гореизложеното, доколкото срокът за изпълнение на предписанието бил изтекъл, същото не било обжалвано и било влязло в сила като задължително за изпълнение поради което, на основание чл. 416 ал. 5, вр. чл. 415 ал. 1 от КТ. на 10.07.2019 г., срещу дружеството бил съставен АУАН и въз основа на него издадено процесното НП за нарушение на чл.415, ал.1 КТ.

От правна страна съдът правилно е приел, че при съставяне на акта и издаване на наказателното постановление са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Същите са съставени от компетентни органи и при спазване на процесуалните правила в предвидените от ЗАНН срокове. Съобразено е, че за да бъде образувано административнонаказателно производство следва да бъде безспорно установено извършено нарушение, както и че изготвеното предписание на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ и принудителните административни мерки по този текст имат за цел да предотвратят и преустановят нарушения на трудовото законодателство. От представените доказателства по делото безспорно се установява, че нарушителят не е изпълнил даденото предписание, с което е нарушил разпоредбата на чл. 415, ал. 1 от

КТ.

Във връзка с гореизложеното, съставът на въззивния съд е провел обективно и всестранно следствие, за да провери описаните в АУАН и в НП констатации. Изложил е мотиви за законосъобразно ангажирана административнонаказателна отговорност, които се споделят от касационния съд. Не са на лице твърдените касационни основания за отмяна на въззивното решение. Решението е правилно.

Разпоредбата на чл. 415, ал. 1 КТ определя като административно нарушение бездействието на съответното лице, спрямо което е дадено задължително предписание. След като нарушението е доказано по несъмнен начин, както и участието на нарушителя в него, то съвсем законосъобразно административно - наказващият орган е ангажирал административно - наказателната му отговорност /именно защото на него в качеството на работодател са дадени тези задължителни предписания/. Нарушението – неизпълнение на дадени предписания винаги и безусловно се осъществява чрез бездействие, което трае докато бъде преустановено, респективно установено. След изтичане на срока, даден за изпълнение на предписанието и неизпълнение на същото, нарушителят непрекъснато осъществява нарушението до момента, когато то бъде установено или преустановено. Непосочването на датата и мястото на извършване на нарушението при нарушения, осъществени чрез бездействие, няма как и не може да доведе до незаконосъобразност на наказателното постановление. На следващо място, в АУАН и в НП ясно са посочени обстоятелствата, при които е извършено нарушението и твърдението на процесуалния представител на касатора е голословно.

Във връзка с представените доказателства за висящ граждански процес в СРС, касаещ искова молба на Й. П. - А. срещу дружеството касатор за присъждане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения по КТ, с твърдението, че в гражданския съд е налице образувано гр. д. № 38743/2019 г., опис СРС. Видно от представеното по делото Определение от 22.11.2019 г. по гр. д. № 38743/2019 г. по описа на СРС, 81-ви състав, са предявени обективно съединени иски с правна квалификация чл. 128, т. 2 от КТ, чл. 224, ал. 1 от КТ, чл. 221, ал. 1 от КТ, чл. 222, ал. 3 от КТ и чл. 86 от ЗЗД, сред които и иск за заплащане на трудовото възнаграждение за месец септември 2018 г. Основанието за налагане на санкция с НП е неизпълнение на задължително предписание. Целите на административно - наказателното производство са посочени в чл. 12 от ЗАНН. С гражданското производство се цели дружество - касатор да бъде осъдено да заплати трудовите възнаграждения и обезщетения. Тази цел с настоящото производство не може да се постигне.

С оглед на горепосоченото, съдът констатира още, че производството по посоченото гражданско дело е образувано след датата на даване на предписанието по чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ – 10.05.2019 г., както и след датата на извършване на нарушението – 07.06.2019 г. Наред с това, в настоящия случай предписанието под № 22 от 10.05.2019 г. не е дадено в хипотезата по чл. 404, ал. 3 от КТ – по искане на работника или служителя до предявяването на иск пред съда, а АУАН е бил съставен по повод на извършена последваща проверка от инспектори при Дирекция "Инспекция по труда" – С. за спазване на трудовото законодателство. В този смисъл, даденото предписание е следвало да бъде изпълнено в дадения срок, а именно – до 07.06.2019 г.

Неоснователен е доводът на касатора, че след като е имало образувано гражданско дело за заплащане на трудовите възнаграждения от страна на работниците, които са

посочени в предписанията, то контролните органи не са имали право да съставят АУАН и да ангажират административно - наказателната отговорност на работодателя. На първо място, обстоятелството, че лицата, на които не им е изплатено трудовото възнаграждение са депозирали искова молба пред СРС за заплащане на това възнаграждение, не може да доведе до извод, че са преклудирани контролните правомощия на Дирекция "Инспекция по труда". На второ място, дали лицето, на което не са изплатени трудовите възнаграждения ще подаде искова молба срещу работодателя или не, не е поставено от законодателя като условие за издаване на предписания от страна на контролните органи за изплащане на дължимите трудови възнаграждения на работниците. В допълнение, административно - наказателната отговорност на работодателя съществува независимо от неговата гражданска отговорност и същите не са поставени в условия на евентуалност, а напротив те се реализират самостоятелно, по различен ред и при различни условия.

На следващо място, административно - наказващият орган, при отмерване на санкцията е отчел обстоятелството, че се засягат правата на работниците и то в един доста продължителен период от време, касаторът не е изпълнил дадените му предписания и е наложил санкция в размер от 1500 лева, която е в предвидения от закона минимум от 1500 лева. След като не е изпълнил дадените предписания да изплати полагащите се трудови възнаграждения на двамата работници, работодателят е осъществил състава на нарушението, визирано в нормата на чл. 415 от КТ. При отмерване на санкцията административно - наказващият орган е отчел тежестта на извършеното нарушение и е наложил санкция в предвидения от закона минимален размер, като същият не е несправедлив. Обстоятелството, че на касатора са наложени множество санкции, не може да обуслови извод, че конкретно наложеното наказание е явно несправедливо, защото то е предвидено в закона и е в минималния размер. Съгласно чл. 348, ал. 5 от НПК, наказанието е явно несправедливо, когато очевидно не съответства на обществената опасност на деянието и дееца, на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, както и на целите по чл. 36 от Наказателния кодекс или неправилно е приложено или неправилно е отказано прилагането на условното осъждане. Така определената санкция е справедлива и съответна и ще допринесе за постигане целите на наказанието, визирани в нормата на чл. 12 от ЗАНН. Като е достигнал до тези правни изводи, СРС е постановил едно правилно решение, което следва да бъде оставено в сила, а предявената срещу него жалба, отхвърлена като неоснователна.

Разпоредбата на чл. 83 ЗАНН регламентира административнонаказателна отговорност на юридическите лица, като вината при осъществяване на съответното административно нарушение е обективна, поради което не следва да се обсъжда наличието на вина в конкретния случай.

Съдът счита, че извършеното административно нарушение не представлява „маловажен“ случай. Разпоредбата на чл. 415в, ал. 1 КТ е специална по отношение на нормата на чл. 28 ЗАНН. В настоящия случай, липсват доказателства задължителното предписание под № 22 от протокола за извършена проверка от 10.05.2019 г. да е изпълнено от дружеството - жалбоподател и към настоящия момент. Очевидно е, че нарушението не е отстранено веднага след установяването му и вредни последици за двамата служители от извършеното нарушение има, доколкото същите са били лишени от дължимото им, уговорено трудово възнаграждение за месец септември

2018 г. Предвид изхода на делото, на основание чл. 63 ал. 3 /нова –ДВ бр.94 от 2019г./ от ЗАНН разноси се дължат на ответника по реда на АПК, които са своевременно заявени. На основание чл. 143 и чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, на ответника следва да бъдат присъдени разноси за юрисконсултско възнаграждение, което съдят определя в размер на 100 /сто/ лева.

Като съобрази горното и на основание чл. 221, ал., предл. 1 от АПК, във вр. чл.63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София – град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 18.08.2021г. по НАХД № 14640/2020 г. по описа на СРС, НО,12–ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 22-006144/25.09.2019г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв. за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК[ЕИК], адрес: [населено място], район „Г.“, [улица], № 137, ет. 1, офис 1, представлявано от управителя Й. Р. В., да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. сумата от 100 лева за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.